

NEJVĚTŠÍ PROBLÉM VOLEJBALU (2.část) – JE TO V KLUBECH!!

Článek, který jsem napsal minulý týden, vzbudil poměrně dost rozruchu a rozpoutal obsáhlou diskuzi – což mě přesvědčilo napsat volné pokračování a odpovědět na některé podněty z uvedené diskuze. Aby bylo hned zpočátku jasné, neměním nic na svém názoru, že největším problémem mládežnického volejbalu je, že ho špatně trénujeme. S tímto názorem někteří souhlasili, jiní nikoliv. V diskuzi zaznělo i několik opravdových nesmyslů, ke kterým se snad ani nemá cenu vracet. Já na tom, co jsem napsal, trvám – trénujeme špatně a nedostatečně náročně na sebe i na hráče a tento stav se musí změnit. V dnešním článku sdělím svůj názor, odkud tato změna musí přijít!

Mnoho lidí bohužel uvažuje tak, že když vidí ve své obci bordel na návsí, začne nadávat na Evropskou unii, pak na vládu v Praze, také na sousedy a nevěšme si, že je to také (a někdy především) jejich bordel a jejich ostuda. Podobně uvažují i někteří lidé, kteří se pohybují ve volejbalovém prostředí. Nikdy za nic nemůžou, vždycky se proti nim všechno spojí a oni mají prostě jen smůlu, nešikovné děti, špatné podmínky, nechápající rodiče a podobně. Každou sezonu potkám mraky trenérů, kteří mně říkají: „Víš, já mám mladé družstvo, počkej až dorostou, za rok za dva, to bude paráda,, . A většině těchto lidí dorůstají hráči už spoustu let a pořád hrají kulový. Tak kde je teda zakopaný pes? Jestli se z této situace chceme dostat, musíme konečně obrátit pozornost do svých klubů a začít hledat příčiny tam.

Já si opravdu nechci hrát na chytráka, ale mám osobní zkušenost a to poměrně čerstvou. Když jsem přišel v létě 2013 do Chodova a šéf klubu mně dal úplně volné ruce, zavřel jsem se na dva roky do haly, nechal tam kus života a nekoukal jsem vlevo vpravo. Protože se často neumím chovat k lidem, některé jsem urazil a naštvál, někteří trenéři odešli sami, jiní byli nuceni odejít. Ale celou tu dobu jsem nekoukal na žádnou pomoc zvenčí, nečekal jsem na žádné štěstí a „silné ročníky,, . A to za mnou prostě stojí, to mně nikdo nevezme a těžím z toho už třetí sezonu. I když se to asi někomu nebude líbit, je to prostě fakt. Ten relativní úspěch, který máme je odpracovaný, žádná náhoda. Zároveň jsem v té době pracoval pro Krajský volejbalový svaz (kam jsem přišel ze svazu v Praze) takže můžu porovnávat a k problematice KVS a jeho roli se vyjádřit.

S vědomím toho, že v Krajském volejbalovém svazu sedím a dokonce jsem jeho místopředseda říkám, že KVS jsou z skanzeny pro lidi, kteří rádi sedí a schůzují. Nejlepší by bylo tyto instituce prostě zrušit a peníze použít jinak. Rozhodně je naivní na KVS nějak přehnaně spoléhat a házet na ně své problémy v klubech. KVS má řídit soutěže, vybírat licence a tečka. Podle mě by na tuto práci stačil v každém kraji jeden trochu zaplacený člověk. Ať si myslíte o našem krajském svazu cokoliv, pro metodiku a vzdělávání trenérů neudělal jiný KVS víc, možná se tomu někde přiblížili. Většinu školení a vzdělávání jsem dělal já osobně, byl jsem za to také zaplacen. Jak jsem již psal minule, příliš efektu jsem v té práci neviděl. Ono to ani fungovat nemůže. Byl jsem poradní hlas pro kluby, nic víc. Kdyby také jakýkoliv potentát z KVS přišel ke mně do klubu a začal mně **přikazovat**, jak to máme dělat, poslal bych ho okamžitě někam a ne moc slušně. Protože kecat do toho klubům může jen ten, kdo platí. A to tedy KVS rozhodně není. Takže jsem radil, doporučoval a někdo si z toho

něco vzal, jiný ne. To je každého věc. Myslím, že i Český volejbalový svaz toho pro vzdělávání trenérů dělá hodně, jen otevřít oči, zvednout zadek a někam vyrazit. Ale myslet si, že Vám nějaké školení dá odpověď na všechny otázky, nebo že si otevřete žlutou knihu a můžete trénovat Itálii, to je prostě naivní představa. Myslím si, že sebevzdělávání je pro trenéra nekonečný příběh.

A dostávám se k zásadnímu bodu dnešního článku. Ten, kdo musí tlačit na pilu, vyžadovat kvalitu a vytvářet trenérům servis k jejich vzdělávání, je v první řadě klub! Kluby musí mít přeci ten největší zájem na tom, aby produkovaly dobré hráče, kvalitní volejbal a tím si budovaly dobré jméno, které jim poté otevře dveře u sponzorů, radnic, fanoušků, rodičů. Bohužel ne všechny kluby tuto vnitřní motivaci mají. U některých to ani není lenost nebo neschopnost, prostě to dělají „pro zábavu“, a je jim jedno, jak hrají a jaké hráče produkují. To musíme respektovat. Já jsem začínal v klubu, kde jeho předseda hodnotil trenéry podle toho, jestli umí vybrat členské příspěvky a jak zalívají stromky kolem kurtu. To pro něj bylo to hlavní, také proto to tam dnes výsledkově dopadlo, jak to dopadlo.

Koukám, že už jsem se rozepsal více, než je na jeden článek zdrávo, tak třeba zase příště, pokud bude zájem...